

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, 1887. ΑΡΙΘ. 231.

Μονόφ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
 » » » 'Εξωτερικῶ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ;

'Εν δδφ Σταδίου Αριθ. 59.

Είς οὐδένα; πλην τῶν τακτικῶν ἀναποστορικῶν ἀστέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ.

Ἡ Βρετανικὴ Βιβλικὴ Ἐταιρία συνεστήθη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ θέσῃ εἰς τὰς χεῖρας παντὸς ἀνθρώπου εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν λαλεῖ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, χωρὶς σχόλια καὶ σημειώσεις καὶ ἐρμηνείας· ἔχει δὲ μεταφράσει αὐτὴν εἰς περισσοτέρας τῶν 280 γλωσσῶν καὶ διαλέκτων. Ἡ τιμὴ, εἰς τὴν ὁποίαν πωλεῖ τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι τὸσον μικρά, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ πτωχότατοι δύνανται, ἂν θέλουν, νὰ τὸ ἀποκτήσουν.

Πρὸ 50 ἐτῶν αἱ εἰσπράξεις τῆς Ἐταιρίας ἀπὸ πωλήσεις καὶ συνεισφορὰς ἦσαν 100,000 λίρας. Ἦδη ἀναβαίνουν εἰς 225,000!

Ἐχει δὲ 5,300 κλάδους εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου — 150

Ὁ Νικόλ. Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.

εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ 260 εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν.

Ἐκδίδει κατ' ἔτος 4,000,000 ἀντίτυπα, τὸ ἐφθνηότερον δὲ ἀντίτυπον εἶναι μόνον 6 πένες ἤτοι 72 λεπτά!

Ἐκ τῶν 4,000,000 ἀντιτύπων τῶν Γραφῶν, τὰς ὁποίας δημοσιεύει κατ' ἔτος ἡ Ἐταιρία 1,400,000 ἐξοδεύονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ 600,000 εἰς τὴν Αὐστραλίαν, τὰς Ἰνδίας καὶ τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος.

Εἰς τὴν Ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην εἰς μὲν τὴν Γαλλίαν ἐξοδεύονται 124,000 κατ' ἔτος — εἰς τὸ Βέλγιον 7,000 — εἰς τὴν Ὀλλανδίαν 30,000 — εἰς τὴν Γερμανίαν 363,000 — εἰς τὴν Ἰταλίαν 130,000 — εἰς τὴν Ἰσπανίαν 56,000 — εἰς τὴν Δανιμαρκίαν 46,000 — εἰς τὴν Ρωσσίαν 450,000! Εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὰς 10,000.

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ὅταν παραχαί καὶ θλίψεις, τὰ συνήθη ἐν τῷ κόσμῳ, ἐφορμῶν νὰ σὰς ταραξοῦν τὴν εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν, τὸν καιρὸν δράξατε τότε ν' ἀναδείξετε ἀνδρίαν, καὶ ἀπεισάτε εἰς ταῦτα ἐν φρονήματι εὐτέλειῳ, νίκην φέροντες ἐπὶ στόμα, νίκην καὶ εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁ φοροδὴς καὶ χαῖνος, κεκυφὸς καὶ θαμβωμένος, τί κερδίζει εἰς τὴν μάχην ὀπισθοχωρῶν καὶ τρέμων; Ἐμπαιγμὸς καὶ ἀτιμώσεις, καὶ ἀποστροφήν ὡς δαίμων. Ὅχι, τέκνα, ὁ ποιούμενος δὲν εἶν' ἐξηραλισμένος, ἀλλὰ ἔρμαιον τῆς τύχης, δρῦς θραυσθεῖσα ὑπ' ἀνέμων.

Ἐὰν αἱ προσπάθειαι σὰς ἀπαντήσουν ἀτυχίας, νερὴ ἀνυδρ' ἂν ἀφήσουν ἄγονον τὸ ἔδαφός σας, Μὴ γογγίζετε, ἀκτίνας ἢ ἄλλας ρίπτετε ἐμπρὸς σας, καὶ τὰ σκότῃ διαλύει, ὡς τὴν δρῶσον τῆς προίτας. Ἐνθαρρύνθητε; ὦ νέοι, ἱερὸς εἶν' ὁ ἀγὼν σας.

Τινὲς ἴσως σὰς συστήσουν μ' εὐφυσίε ψευδολογίας ν' ἀπορρίψετε τὰ πάντα, καὶ ἀποφύγετε εὐκόλως τὰς μεγάλας δυσκολίας προσοχὴν μὴ δότε ὄλω. Εἶναι κόλακες, ἐμπαῖκται, κἀπῆλοι τῆς ἀληθείας. Πάντα σπεῦδε, πάντα νίκα, τ' ἄλλα ὅλα εἶναι ὄλω.

Δίκοσε εἴ' ὄδηγαν καὶ βοήθειαν συνάμα,
 κ' ἐν ὑπομονῇ τέλλῃ ἀναμένετε τὸ τέλος.
 "Ἐκαστός πρέπει νὰ γελῆ τὸν Χριστοῦ ἔνδοξον μέλος.
 'Ο δὲ Κύριος θὰ στέφῃ τοὺς ἀγῶνας ἐν τῷ ἅμα
 ῖπτων κατὰ τῶν ἐχθρῶν σας τὸ τῆς σωτηρίας βέλος.
 Δ. Λ.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Χαΐδη ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν τῆς κυρίας Λουκίας μὲ τρόμον, διότι ποτὲ δὲν εἶχεν ἐμβῆ εἰς τὸσον φοβερὸν ὑπόγειον. Τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ὁ παπποῦς τῆς μετεχειρίζετο ὡς κελάριον, ἦτο φωτεινὸν καὶ εὐάερον, οὔτε ποντικὸς εἶχεν, οὔτε γουστέρας. Νὰ κλεισθῇ ἐπομένως εἰς δωμάτιον σκοτεινόν, ὑπόγειον, πλήρες ποντικῶν καὶ ἄλλων συχασμερῶν ζώων, τὴν κατετρόμαξε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ γοερώς.

Ἡ κυρία Κλάρα τότε ἤλθεν εἰς βοήθειάν τῆς κηρύξασα, ὅτι δὲν ἔπρεπε τὸ κοράσιον νὰ κατακλεισθῇ εἰς ἓν τοιοῦτο μέρος — «Ἐγὼ τούλαχιστον δὲν θὰ ἐπιτρέψω τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου!»

«Καλῶς—εἶπεν ἡ κυρία Λουκία, — ἀλλὰ καί, ἐγὼ θὰ ἔχω τὸν λόγον μου, ὅταν ἔλθῃ ὁ πατήρ σου, καὶ ἐξῆλθεν ὠργισμένη ἀπὸ τὸ σπουδαστήριον.

Παρήλθον ἀρκεταὶ ἡμέραι καὶ ἡ κ. Λουκία δὲν εἶχεν ἀναλάβει τὸ σύνθημα ὑφὸς τῆς. Ἀδιακόπως ἠσθάνετο τὰς ἐλπίδας τῆς διαψευθείσας ὡς πρὸς τὴν Χαΐδην καὶ ἐφαντάζετο, ὅτι ἀφότου εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν οἰκίαν ὅλα ἐπήγαινον ἀνάποδα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διορθωθοῦν.

Ἡ Κλάρα ἀπ' ἐναντίας ἦτο πολὺ εὐχαριστήμενη. Οἱ τρόποι τῆς Χαΐδης ἦσαν τὸσον ἀπλοικοὶ καὶ μοναδικοί, ὥστε αἱ ὠραι τῶν σπουδῶν τῆς δὲν ἦσαν πλέον φορτικαί.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἡ Χαΐδη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμῆται τὰ ὀνόματα τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, ὅταν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐπροσπάθει νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὸν νοῦν τῆς τὸ ὄνομα δεικνύων εἰς αὐτὴν τὸ σχῆμα τῶν διαφόρων γραμμάτων, εἶκινή συχνά ἐξεφώνει—«Ὁμοιάζει μὲ αἶγα—εἶναι σὰν ἀετός,» ἀλλὰ τὸ ὄνομα διέφευγε τῆς ἐνθυμήσεως αὐτῆς.

Μίαν μεταμεσημβρίαν, ἀφοῦ ἡ κ. Κλάρα εἶχεν ἀναπαυθῆ κατὰ τὸ σύνθημα, ἡ Χαΐδη ἐκάθησε πλησίον τῆς καὶ ἤρχισε νὰ τῆς διηγῆται διάφορα περιστατικὰ συνδεόμενα μὲ τὴν ζωὴν τῆς ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, ὅπου ἐζούσε μὲ τὸν παπποῦ τῆς καὶ μὲ τὸν Πέτρον, ἐνῶ δὲ διηγείτο ταῦτα τῆς ἐπήλθεν αἴφνης σφοδρὰ ἐπιθυμία νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ εἶπεν εἰς τὴν κ. Κλάραν· «Δύριον

ἀφύκτως σκοπεῖω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν παπποῦ μου, κυρία.»

Ἡ Χαΐδη πολλάκις ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἀγαπητὰ τῆς ὄρη—ἀλλ' ἡ κυρ. Κλάρα πάντοτε τὴν καθουύχαζε, λέγουσα ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ τοῦτο καθουύχαζεν αὐτὴν. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἰδέα, ὅτι ὅσον περισσοτέρας ἡμέρας ἔμενεν ἀκόμη, τὸσον περισσοτέρας φραντζόλας θὰ ἔφερε πρὸς τὸν παπποῦ τῆς, διότι πᾶσαν ἡμέραν ἐφύλαττε καὶ μίαν δι' αὐτόν, τὴν παρηγόρει. Τὰς φραντζόλας ταύτας τὰς ἐφύλαττεν εἰς τὸ δουλάπιον, ὅπου ἐφύλαττε τὰ φορέματά τῆς, ἐσυλλογιζέτο δὲ μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν πόσον θὰ ἔχαιρον ὁ παπποῦς καὶ ἡ τυφλὴ ἐκείνη γυνή, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον εἰμὴ σκληρὸν μαῦρον ἄρτον κατ' ἡμέραν, νὰ ἴδουν τὸσον λευκὸν καὶ ἀφράτον ἄρτον νὰ φουσκῶνῃ, ὅταν βάλλεται εἰς τὸ νερὸν καὶ νὰ εἶναι τὸσον γλυκύς καὶ νόστιμος.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Χαΐδη ἐκάθησε μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς δύο ὥρας χωρὶς νὰ κινηθῇ. Ἐσυλλογιζέτο, ὅτι δὲν τῆς ἐπετρέπετο νὰ ἔβγῃ ἔξω καὶ νὰ τρέχῃ, ὅπου ἤθελεν, εἰς τὴν πόλιν ὅπως ἔκαμμεν εἰς τὰ ὄρη τῆς πατρίδος τῆς προεῖτε δὲν τῆς ἦτο συγχωρημένον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν νὰ ἠμιλήσῃ εἰς τὸν Σεβαστιανόν, ὅστις ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ.—Ὅθεν ἐκάθητο μόνη καὶ ἐσυλλογιζέτο πῶς ἐφαίνοντο τὰ ὄρη τῆς, πῶς τὰ ἄνθη ἐστόλιζον τὴν γῆν μὲ τὰ ὠραῖά των χρώματα—καὶ πῶς ἡ χιὼν ἀντηνάκλα τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καὶ παρίστανε τὰ ὄρη πολὺ ὠραῖα εἰς τὴν ὄψιν. Ἐφαντάζετο ὅτι ἔβλεπε τὰς κοιλάδας καταπρασίνοιας καὶ τὰς αἶγας νὰ βόσκουν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Πέτρου καὶ ἡ καρδιά τῆς ἐπληρώθη ἐκ πόθου νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως ἐκεῖ. Θέσασα δὲ τὸν ἀχύρινον κίλον τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ τὰς φραντζόλας τῆς εἰς ἓν κόκκινον μανδύλιον, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ.

Δὲν εἶχεν ὅμως φθάσει εἰς τὴν ἐξώθυραν, ὅταν ἡ θύρα ἦνοιξε καὶ ἐφάνη ἡ μορφή τῆς κυρ. Λουκίας ἐρχομένης ἀπὸ τὸν περιπατόν τῆς. Ἐξεπλάγη δὲ ἰδοῦσα τὴν Χαΐδην οὕτω πῶς ἐνδεδυμένην καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ λέγουσα, «Δὲν σοὶ τὸ εἶπα χιλιάκις, ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιφέρῃσαι εἰς τοὺς δρόμους! Τώρα δὲ σὲ βλέπω πάλιν ἐτοιμὴν νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως.»

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ περιφερθῶ εἰς τοὺς δρόμους,—ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν παπποῦ μου, — ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη.

— Πώς! τί! θέλεις νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ σπῆτι σου! Ἐννοεῖς νὰ δρασκετεύσῃς λοιπόν; Ἐὰν ὁ κ. Σήμαν τὸ ἐννοήσῃ, τί θὰ εἶπῃ; Τί σὲ λείπει ἰδῶ καὶ θέλεις νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν τόπον σου; Εἶχες εἰς τὴν ζωὴν σου τόσον ὠραίαν κατοικίαν καὶ τόσον καλὴν καὶ ἀφθονον τροφὴν καὶ ὑπέρτερας νὰ σὲ ὑπηρετοῦν ὅπως ἔχεις ἰδῶ; ὁμίλει!

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδῆ.

— Λοιπὸν διατί ζητεῖς νὰ φύγῃς; Εἶσαι ἀκατανόητος, ἀχάριστη καὶ δὲν γνωρίζεις τὸ καλὸν σου!

— Πρέπει νὰ ὑπάγω καὶ θὰ ὑπάγω εἰς τὸν παπποῦ μου, — εἶπεν ἀποφασιστικῶς ἡ Χαϊδῆ. Διότι ἐὰν δὲν ὑπάγω, αἱ χιονόσφαιραι πάντοτε θὰ κλαίουں διὰ τὴν ἀπουσίαν μου καὶ ἡ γαργαλὴ δὲν θὰ ἔχῃ λευκὸν ἄρτον καὶ ὁ Πέτρος τυρί. Ἐδῶ προσέτι δὲν βλέπω τὸν ἥλιον νὰ καλοῦν κτίζῃ τὰ ὄρη — οὔτε τοὺς ἀέτους νὰ φωνάζουν. — Ἐδῶ εἶναι μόνον οἰκίαι καὶ ἄνθρωποι ζῶντες στενωχωρημένοι καὶ κάμνοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον πονηρίας, ἀντὶ τὰ ζῶσιν εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ νὰ ἦναι εὐτυχεῖς!

— Πῶ! πῶ! ἐκραύγασεν ἡ κυρ. Λουκία, τὸ κοράσιον πρέπει νὰ ἐτρελάθῃ!

Σεβαστιανέ, πάρε τὴν μικρὰν ἐπάνω καὶ μὴ τὴν ἀφήσῃς πλέον νὰ καταβῇ.

— Τι! ἐξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός, πάλιν εἰς ἄλλην ταραχὴν θέλεις νὰ μὰς βάλῃς; Ἀλλὰ βλέπων τὴν Χαϊδῆν ἀκίνητον, ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου της, καὶ εἶπε φιλοφρόνως — Ἐλα, ἔλα, ἡ δεσποινούλά μου δὲν πρέπει νὰ πικραίνεται τόσον — Ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ βλέπω εὐχαριν καὶ ὄχι σκυθρωπῆν. Ἀκολούθησέ με λοιπὸν ἐπάνω καὶ μὴ κάμνῃς σὰν μωρὸ παιδί. Σὺ πάντοτε ἦσουν εὐθυμος καὶ τώρα πῶς σὲ κατέβη νὰ κατηφιασθῇς; Πήγαινε ἐπάνω, καὶ ἐκεῖ θὰ εὖρῃς τὰ γατάκια καίζοντα — διασκέδασε μὲ αὐτὰ καὶ λησμόνησε τὴν λύπην σου!

Ἡ Χαϊδῆ ἔκαμε κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Σεβαστιανοῦ, ἐκεῖνος δὲ τὴν ἠκολούθησε μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς, διότι ἠγάπα τὸ κοράσιον καὶ ἐσυμπαθοῦσε μὲ αὐτόν.

Εἰς τὸ γεῦμα ἡ κυρ. Λουκία δὲν εἶπε λέξιν πρὸς τὴν Χαϊδῆν, ἀλλ' ἡ Χαϊδῆ ἔμενε σκυθρωπῆ καὶ σιωπηλή, ὡς ἐὰν περιεμένε τι ἀπευκταῖον. Οὐτε ἔφαγεν, οὔτε ἔπιεν, ἀλλὰ κατὰ τὸ σὺνθηδες σιωπηλῶς ἔθεσε μίαν φραντζόλαν εἰς τὸ θυλάκιόν της. (ἀκολουθεῖ).

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

EN AΓΓAIA.

Πρὸς ταῖς ἄλλαις ἰορταῖς, αἰτινες ἐτελέσθησαν

ἐπὶ τῇ πεντηκονταστηρίδι τῆς βασιλείας τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας, ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀπονομὴ βραβείων εἰς τοὺς ἐπιδείξαντας δι' ἔργων στοργὴν ὑπὲρ τῶν ζῶων. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, συνοδευομένη ὑπὸ πάντων τῶν ξένων βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, μεταξύ τῶν ὁποίων συγκατελέγετο καὶ ὁ ἡμέτερος βασιλεὺς μετὰ τοῦ διαδόχου, καὶ ἄπαντες οἱ ἐξέχοντες πολιτικοὶ καὶ μὴ Ἀγγλοὶ, παρῆσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Alberton, ὅπως ἀπονεύμωθῃς ὁ ἔρος τῆς βασίλισσας ὑπὲρ τῶν ζῶων, ὃν ἐπεδείξατο ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας. Τὰ περισσώτερα σωματεῖα πρὸς προστασίαν τῶν ζῶων διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ τὰς ἀμείους της ὁδηγίας. Πρόσωπα τοῦ Παλατιοῦ ἐτιμωρήθησαν ὑπ' αὐτῆς πολλάκις καὶ ἀπεβλήθησαν, διότι ἐθεάθησαν διρεπιζήλοντα κύνα ἢ γαλῆν. Εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος διανομῆν τῶν βραβείων ἀντεπροσωπεύθησαν ἐξήκοντα καὶ τρεῖς σύλλογοι, ὧν προεδρεύουσιν οἱ κκ. Γλάδστον, Σαλισβουρή, αἱ Κυραῖ των, καὶ πλείστοι ἄλλοι ἐξέχοντες Ἀγγλοὶ πολιτικοί. Ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ ὑπὲρ προστασίας τῶν ζῶων σύλλογοι ἀνέρχονται εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας νόμοι δ' ὑπὲρ προστασίας τῶν ζῶων λειτουργοῦσι καὶ μεταξύ τῶν ἡμιαγρίων Ἰνδῶν. Παραλείποντες τὴν ἐκτενῆ προσφώνησιν τοῦ Προέδρου τοῦ βασιλικῦ συλλόγου πρὸς Αὐτήν, ἐν ἣ ἀπαριθμεῖ τὰς προόδους, αἰτινες ἐπιτελέσθησαν καὶ ἐκαίρει τὰς ὑψηλὰς ὑποστηρίξεις, ὧν ἔτυχον παρὰ τῇ Α. Μ. περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς βασιλίσσης, ἣτις ἔχει ὡς ἐξῆς.

« Ἀποδέχομαι μετὰ μεγάλῃς εὐχαριστήσεως ὅσον πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην προσφώνησιν συγχαίρουσάν με ἐπὶ τῇ πεντηκονταστηρίδι τῆς βασιλείας μου. Ἐκτὸς ἄλλων ἀποδείξεων τῆς ἐκπλώσεως τῆς προαγωγῆς καὶ τῆς μορφώσεως μεταξὺ τῶν ὑπηκόων μου, ἠξίασα ἰδιαζούσης προοχῆς μετὰ εἰλικρινοῦς ἀγαλλιάσεως τὴν ἐπιπλέον ἀνάπτυξιν φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων πρὸς τὰ κατώτερα ζῶα. Δὲν εἶναι πλήρης ὁ πολιτισμὸς ὅταν δὲν συμπεριλαμβάνῃ τὰ ἀναυδα καὶ ἀπροστάτευτα τοῦ θεοῦ δημιουργήματα ἐντὸς τῆς σφαιρας τοῦ ἔλεους καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας. Αἱ εὐγενεῖς προσπάθειαι τοῦ ὑμετέρου συλλόγου συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὴν προαγωγὴν αὐτῆς τῆς ἠθικῆς μορφώσεως πρὸς σκοπὸν ὄντως ἀντάξιον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ζῶων, ὅφ' ὧν περιστοιχούμεθα. Κατέχομαι ὑπὸ τῆς πεποιθήσεως ὅτι θέλετε ἐπιδείξει σταθερὰν ἐγκαρτέρησιν εἰς τοὺς εὐγενεῖς σας σκοποὺς, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ ἔχητε πάντοτε τὰς θερμότηρας μου συμπαθείας»

(Ἐκ τῆς Ἐορτίας).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΜΠΕΛΚΟΦ,

ἢ ΒΑΣΙΛΙΕΒΣΚΗΣ,

Περιέρχεται ἤδη εἰς τὴν Εὐρώπην ἄνθρωπος τις ἰσπερημένος ἐκ γενετῆς ὄλων τῶν μελῶν αὐτοῦ, ὁ ῥώσος Ν. Κομπέλκοφ. Οὗτος ἐγεννήθη ἔχων τὰ σκέλη καὶ τοὺς βραχίονας ἀτελέστατα ἀνεπτυγμένα. Οὕτως ὁ μὲν εἰς τῶν μηρῶν του εἶναι ἕξ δακτύλων τὸ μῆκος, ὁ δὲ ἄλλος ὀκτώ. Ἄντι δὲ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος ἔχει, ὡς φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, κωνικὸν τινα ὄγ-

νός του, καὶ γράφει μὲ ἀρκετὴν ευκολίαν. Διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ἀτροφικοῦ του βραχίονος κάμνει πολλὰ ἄλλα, τὸ δυσκολώτατον τῶν ὁποίων εἶναι τὸ φαγητόν.

Ὁ τρόπος; καθ' ὃν βελονιάζει τὴν κλωστήν εἶναι παράξενος — Λαμβάνει τὴν βελώνην μὲ τὸ στόμα καὶ τὴν καρφώνει εἰς τὸ φόρεμά του, ἔπειτα λαμβάνει πάλιν διὰ τοῦ στόματος τὴν κλωστήν καὶ τὴν ἀπερνᾷ διὰ τῆς τρύπας τῆς βελώνης. Ζωγραφίζει δὲ ἀρκετὰ καλά! καὶ τέλος πηδᾷ ἐκ τῆς καθέκρας καὶ τρέχει περίξ τοῦ πατώματος!

Ν. Βασιλεῦσκης καὶ οἱ δύο υἱοὶ του.

κον, καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀριστεροῦ στρογγύλου τι ὄστου ἀντιπροσωπεῖον τὸν βραχίονα.

Καὶ ὅμως, πρᾶγμα θαυμαστόν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος μὲ τὰ ἀτελέστατα ταῦτα μέλη κατώρθωσε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἰσχυρᾶς του θελήσεως νὰ γράφῃ ἐπιστολάς, νὰ κόπῃ χαρτὰ διὰ ψαλίδος, νὰ χύνη νερόν ἐκ βοτίλιας εἰς ποτήριον, νὰ τρώῃ μὲ μαχαίριον καὶ περόνιον, νὰ ἐκβάλῃ τὸ ὰρολόγιόν του ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ νὰ τὸ θέτῃ πάλιν εἰς αὐτό, νὰ βελονιάζῃ κλωστήν, καὶ νὰ πυροβολῇ μὲ πιστόλιον!

Ὅσακις θελήσῃ νὰ γράφῃ προσεγγίζει τὸ κονδύλιον μεταξὺ τῆς παρεΐας του καὶ τοῦ βραχί-

οῦ Νικόλαος Βασιλιέβσκης ἐγεννήθη ἐν Τρόιτσκ τῆς Σιβηρίας τὸ 1852. Εἶναι δὲ τὸ 14^{ον} τέκνον πατρὸς καὶ μητρὸς ὄγμεισάτων. Ὅλοι δὲ οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ του εἶναι ἀρτιμελεῖς.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται θὰ ἀπορήσουν ἀκούοντες, ὅτι τοιοῦτον ἔκτρομα ἐφαντάσθη κἂν νὰ νυμφευθῇ καὶ ἔτι περισσότερον ὅτι θὰ εὐρίσκετο γυνὴ νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ! Καὶ ὅμως ὁ Νικόλαος ἠρωτεύθη μίαν αὐστριακὴν κόρην, ἣτις ἔζη ὡς αὐτὸς εἰς Σιβηρίαν, καὶ ὁ ἔρωσ του ἐγένετο ἀποδεκτός παρ' αὐτῆς, τὸ δὲ 1876 εἰσήλθεν εἰς γάμου κοινωνίαν, ὁ δὲ Θεὸς τοὺς εὐλόγησε μὲ 14 τέκνα! δύο τῶν ὁποίων φαίνονται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα.

Ἡ περίστασις τοῦ Νικολάου Κομπέλλκοφ ἢ Βασιλιέβσκη παρέχει ὡραῖον παράδειγμα μιμήσεως — μᾶς διδάσκει δὲ τί δύναται νὰ πράξη ὑπομονή, καὶ ἰσχυρὰ θέλησις καὶ ὅταν ἀκόμη αὐτὰ τὰ φυσικὰ πράγματα εἶναι ἐναντίον ἡμῶν.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται δὲν ἔχουν νὰ ὑπερ-νικήσουν τόσον μεγάλαν καὶ τοιαῦτα φυσικὰ ἐμπόδια, ὅποια κατέρησεν ὁ Βασιλιέβσκη νὰ ὑπερνήκησῃ διὰ τῆς θαυμασίας αὐτοῦ σιδηρᾶς

θελήσεως. Ἐάν δ' ἐνεκα βραθυμίας ἢ ἐλλείψεως τῆς προποῦσης δραστηριότητος ἀποτύχουν εἰς τὸν μεγάλον σκοπὸν τῆς ζωῆς των, ὁ Νικόλαος θὰ σηκωθῇ μετ' αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν καὶ θὰ τοὺς κατακρίνη, ὅτι ἐνῶ αὐτοὶ ἀνευ ποδῶν καὶ χειρῶν κατέρησεν πολλά, αὐτοὶ μὲ σώας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἔζησαν καὶ ἀπέθανον ἔχρηστοι.

Ἡ Ἐμοῦ.

Ἡ ἘΜΟΧ.

Ἡ Ἐμοῦ εἶναι αὐτόχθων τῶν πεδιάδων καὶ δασῶν τῆς κεντρικῆς Αὐστραλίας, ὅπου πρότερον

ἦτο πολὺ κοινή. Ὁμοιάζει δὲ μὲ τὴν στρουθοκάμηλον ὄχι μόνον εἰς πολλὰς ἐξέεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μορφήν. Εἶναι δὲ ὡς ἐκεῖνη, ταχύπους.

Δὲν ὁμοιάζει ὅμως πρὸς τὴν στρουθοκάμηλον κατὰ τοῦτο, ὅτι λακτιζει πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως κάμνουν αἱ ἀγελάδες. Τὸ κρέας τῆς Ἐμοῦ τρώγεται ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, τινὰ δὲ μέρη τοῦ σώματος αὐτῆς θεωροῦνται ἐπίσης καλὰ ὡς καὶ τὸ κρέας τῶν πτηνῶν. Ἄλλ' ὅμως ἐκ τοῦ κρέατος αὐτῆς τρώγουν μόνον οἱ πολεμισταὶ καὶ οἱ γέροντες, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις αὐτοῦ.

Ἦρώγεται δὲ κατὰ προτίμησιν ψητὸν μετὰ τοῦ δέρματος ἐπ' αὐτοῦ, διότι νομίζουν, ὅτι οὕτω γίνεται τρυφερότερον.

Ἡ τροφή τῆς Ἐμοῦ συνίσταται ἐκ χόρτων καὶ καρπῶν. Ἡ δὲ φωνὴ τῆς ὁμοιάζει μὲ τὸν ἦχον τυμπάνου.

Αἱ φωλεαὶ κατασκευάζονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν εἴδει λάκκου, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ τίθενται τὰ ὡά, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων διαφέρει ἀπὸ 7, 9, 11, ἢ 13, ἀλλὰ πάντοτε περιττός, δηλ. μονός.

Κυνηγοῦνται δὲ καὶ φονεῦνται εἴτε δι' ἔκτων ἢ διὰ κυνῶν, ὁ δ' ἀριθμὸς αὐτῶν ἐλαττοῦται κατ' ἔτος.

ΠΟΣΟΝ ΠΕΡΝΕΙ;

— Εἶμαι τόσοσιν παινασμένος! ἐφώνησεν ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν μητέρα του, εἰσελθὼν δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν ἐκ τοῦ παιγνιδίου του. Δὲς με ὀλίγον ψωμί καὶ τυρὶ ταχέως!

— Τὸ ψωμί εἶναι εἰς τὸν φούρνον, — εἶπεν ἡ μήτηρ, καὶ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν ἕως οὗ ψηθῇ.

Ὁ Ἰωάννης περιέμενε δύο, τρία λεπτά, ἔπειτα ἠρώτησεν ἂν ἐψήθη.

— Ὅχι, ἀκόμη, — εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Μοὶ φαίνεται πῶς δὲν χρειάζεται τόσοσιν καιρὸς γιὰ νὰ ψηθῇ ἐν κορμῶντι ψωμί! — ἰμουρμούρισεν ὁ Ἰωάννης.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἤξεύρεις πόσον πρέπει γιὰ νὰ προετοιμασθῇ ἐν ψωμί, — εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Πόσον; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Τὸ ψωμί ἤρχισεν εἰς τὸ φθινόπωρον! — εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Μὴ ἐπερπαίζεις, μητέρα! — εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Ὅχι, — εἶπεν ἡ μήτηρ — Δὲν ἀστετεύομαι. Τὸ ψωμί ἤρχισεν εἰς τὸ φθινόπωρον, καὶ ἔκτοτε ἐξακολουθεῖ νὰ προετοιμάζεται μέχρι τοῦ Ἀπριλίου καὶ Μαΐου.

— Χαίρω, ὅτι τώρα εἶμθα εἰς τὸν Ἰούνιον, διότι ἂν εἶχον νὰ περιμένω ἀκόμη κανένα μῆνα, θὰ ἀπέθνησκον τῆς πείνης! εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ἀνα-

στανόζων. Ἄλλά, γιατί νὰ κέρη τόσοσιν καιρόν;

— Διότι ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν βιάζεται εἰς τὰς ἐργασίας του. Ὁ γεωργὸς ἔρριψε τὸν σπῆρον εἰς τὴν γῆν τὸ φθινόπωρον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν κάμη νὰ φυτρώσῃ. — Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν ἕνα κόκκον σίτου, πολὺ ὀλιγώτερον νὰ τὸν κάμουν νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ φέρῃ ἀστάχια. Οἱ ἄνθρωποι ἠμποροῦν νὰ ἀπομυθηθοῦν τὸν σῆτον καὶ τὰ ἀστάχια, ὅπως βλέπεις πολλάκις εἰς τοὺς πῆλους τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ τὰ κάμουν νὰ βλαστήσουν.

— Βάλε τα εἰς τὴν γῆν καὶ θὰ ἴδῃς, — εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Αὐτὸ δείχνει πόσον ἀνόητος εἶσαι, Ἰωάννη, διότι ἂν ἠδύνατο οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς τέχνης νὰ κατασκευάζουν σιτᾶρι, βεβαίως δὲν θὰ ἦτο χρεία καλλιέργειας αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀγρούς, τὸ ὅποιον ὑπόκειται εἰς τόσους κινδύνους καὶ πολλάκις ἀποτυγχάνει.

Ὅχι, τέκνον μου μόνον ὁ φυσικὸς σῆτος βλαστάνει, διότι ὁ Θεὸς ἐνεφύσησεν εἰς τοὺς κόκκους τοῦ ζῶν — ἡ δὲ ζῶη αὕτη εἶναι ἡ ὅποια κάμνει τὸν σπῆρον νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ φέρῃ ἀστάχια καὶ καρπῶν. Ὁ τεχνίτης ἠμπορεῖ νὰ μιμηθῇ τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα καὶ τὴν μορφήν τῶν φυσικῶν πραγμάτων, ἀλλὰ ποτὲ δὲν δύναται νὰ τὰ δώσῃ ζῶν. Τοῦτο εἶναι ἀποκλειστικῶς ἔργον τοῦ Θεοῦ.

— Διὰ τοῦτο λοιπόν, — ἐκραξεν ὁ Ἰωάννης, — προσευχόμεθα εἰς τὸν Θεόν, νὰ μᾶς δώσῃ τὴν καθημερινὴν μας τροφήν. Τώρα ἐνόησα! Ἔως τώρα ἐνόηζον, ὅτι σὺ μᾶς ἴδιδες τὸ ψωμί μας καθ' ἡμέραν — τώρα ἐκατάλαβα, ὅτι εἶναι ὁ Θεὸς — καὶ ἂν δὲν ἦτο αὐτός δὲν θὰ εἶχομεν οὐδμίαν μπουκιᾶν ψωμοῦ. Θὰ περιμένα λοιπόν μὲ ὑπομονὴν ἕως οὗ ψηθῇ τὸ ψωμί.

— Κάλλιστα, τέκνον μου, ἐὰν δὲ γυμνάζεσαι ἀπὸ τώρα εἰς τὴν ὑπομονήν, θὰ ὠφεληθῇς μεγάλως εἰς τὴν ζῶν σου.

ΤΟ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

Τὸ φρούριον τοῦ Γιβραλτάρ ἐκτὸς τῆς φρουρᾶς ἧτις ἀποτελεῖται ἐξ 7,000 ἀνδρῶν ἔχει 15,000 κατοίκους — εἶναι δὲ οὗτοι περιορισμένοι εἰς πολὺ μικρὸν χωρὸν ἀλλ' ἡ ἐντελής καθαριότης ἀφ' ἑνὸς καὶ ὁ θαλάσσιος ἀήρ ἀφ' ἑτέρου ἐξουδετερῶναι τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς συσσωρεύσεως τοσοῦτων ἀνθρώπων εἰς τόσοσιν μικρὸν τόπον.

Αἱ 15,000 κάτοικοι εἶναι γεννημένοι ἐκεῖ καὶ

διὰ τοῦτο οἱ στρατιωτικοὶ τοὺς ὀνομάζουσι βρα-
χοσκορπιούς καὶ θεωροῦνται ὡς πολῖται Ἕλληες.

Εἰς τὸ Γιβραλτάρ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ ξέ-
νος χωρὶς ἀδείας, ἥτις ὅμως ἰσχύει μόνον 24
ἡμέρας, δύναται ὅμως ἡ ἀδεία αὕτη νὰ ἐπέκταθῇ
μέχρι τῶν 3 ἡμερῶν, πέραν τῶν ὁποίων πρέπει ἡ
θέλων νὰ μείνῃ νὰ δώσῃ ἀξιοχρεῶν ἐγγύησιν εἰς
τὰς ἀρχάς. Ἐάν τις δὲν συμμορφωθῇ μὲ τὰς δια-
τάξεις ταύτας ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν πρόστιμον
μέχρι 500 φρ. Ἐν τούτοις ὅλοι οἱ ὑπέρταται εἶναι
ξένοι, κυρίως Ἴσπανοί.

Ὁ κάτοικος τοῦ Γιβραλτάρ δύναται νὰ νυμ-
φρευθῇ ἀλλοδαπὴν γυναῖκα, ἀλλὰ Ἕλληες εἰάν
ὑπανδρευθῇ ἀλλοδαπὸν ἐκδιώκεται τοῦ φρουρίου
εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον.

Ὅτε κήπους, οὔτε περιπάτους ἔχουν οἱ κά-
τοικοι τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου φρουρίου. Τὸ ἐσπέραι
ἐξέρχονται ἕκαστος ἐξω τῆς θύρας του εἰς τὴν
ὁδὸν — Οἱ Μαυριτανοὶ μὲ τὰ λευκά των ἱπανω-
φορέματα, τὰ κόκκινα γαλέκια, τὰ φουσκωτά
πανταλόνια, τὰ συρτά των καὶ τὰ σαρίκια των.
Μεταξὺ δ' αὐτῶν παρατηροῦνται Ἕλληες καθα-
λιεροὶ, Ἀμαζόνες, ἀγωγιάται καὶ κοράσια μὲ
φαντασιώδη σκιὰδια. — Ἡ πολυχρῶμος δ' αὕτη
συλλογὴ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀποτελεῖ ποικι-
λίαν ὡραίαν καὶ εὐχάριστον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
τοῦ ξένου, ὅστις μετὰ μίαν ἢ δύο τὸ πολὺ ἡμέ-
ρας διαμονὴν εὐρίσκει τὴν ζωὴν μονότονον καὶ
φορτικὴν καὶ ἐπιθυμῇ νὰ φύγῃ ὅσον τὸ δυνατόν
ταχύτερον ἐκ τῆς φυλακῆς ἐκείνης.

Εἰς τὸ φρούριον τοῦ Γιβραλτάρ φέρεται μία καὶ
μόνη ὁδὸς, ἥτις διατηρεῖται ὑπὸ τῶν Ἕλληων
εἰς ἀρίστην κατάστασιν. Ἡ ὁδὸς αὕτη φέρεται πρὸς
τὰ Ἴσπανικὰ σύνορα, ὅπου ὑπάρχει τελωνιακὸς
σταθμὸς, τηρούμενος ὑπὸ τῶν Ἴσπανικῶν ἀρχῶν.

Τὸ φρούριον τοῦ Γιβραλτάρ εἶναι τὸ ἰσχυρό-
τατον φρούριον εἰς τὸν κόσμον, μόνον δὲ ὑπὸ πει-
νῆς δύναται νὰ παραδοθῇ. — Τὰ πυροβολοστά-
σια εἶναι κατεσκευασμένα ἐντὸς τοῦ βράχου,
ὥστε οὐδὲν βλήμα τηλεβόλου δύναται νὰ τὰ
βλάψῃ. Ὑπάρχουν δὲ καὶ ἀποθήκαι ζωοτροφῶν
καὶ πολεμοφοδῶν διὰ πολὺν χρόνον.

Τὸ φρούριον τοῦτο κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ἕλληων
τὸ καὶ δεσπόζει τὸν ὀμώνυμον πορθ-
μὸν διὰ τῶν παμμεγίστων τηλεβόλων του.

Οἱ Λαππλανδοί.

Οἱ Λαππλανδοὶ ἕως εἰς τὰ μίσα περίπου τοῦ
παρελθόντος αἰῶνος ἦσαν εἰδωλολάτραι. Ἐχόντες
τοὺς μάγους των, οἵτινες ὑπετίθεντο, ὅτι κατεῖχον
ὑπερφυσικὴν δύναμιν καὶ ἐνήργουν ὄχι μόνον ὡς

σύμβουλοι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἰατροί, τοὺς ὀνομάζον
δὲ Νοαιδέρους ἢ Σαματέρους.

Οἱ Λαππλανδοὶ ἐπίστευον, ὅτι ἡ ἰατρικὴ ἦτο
εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀποθανόντων συγγενῶν των,
ὅθεν οἱ Νοαιδέροι ἔπρεπε νὰ κάμνουν ἐν φαντα-
σιώδεις ταξείδιον εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν, τὴν
ὁποίαν ὀνομάζον Λαμπριαίμπην, νὰ κάμωσι δὲ εἰς
τὰ πνεύματα τῶν κεκοιμημένων τοιαύτας προσ-
φοράς, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ἐξιλεώσωσιν
αὐτὰ ὑπὲρ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς συγγενῶν των, ὥστε
νὰ μὴ τοὺς καταδιώκουν.

Τὸ κυριώτερον δὲ ὄργανον, τὸ ὁποῖον οἱ μάγοι
οὗτοι μετεχειρίζοντο εἰς τὰς ἀπατηλὰς ταύτας
τελετὰς, ἦτο εἶδος τι τυμπάνου, κατεσκευασμένον
ἀπὸ ἐλάτην καὶ δέρμα ταράνδου, ἐπ' αὐτοῦ δὲ
ἦσαν ἐξωγραφισμένα εἰκόνας διαφόρων ζώων καὶ
ἱερογλυφικά. Τὰ τυμπάνα ταῦτα ἔκρουον μὲ ξύ-
λον ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ T.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη οἱ Δανοὶ ἱεραπόστολοι εἰρ-
γασθήσαν πρὸς ἐκχριστιανισμόν τῶν Λαππλαν-
δῶν, ἀλλὰ χωρὶς πολλῆς ἐπιτυχίας. — Ἀπὸ τοῦ
1837 ὅμως τὸ ἔργον τοῦτο ἤρχισε νὰ φέρῃ εὐ-
χάριστα ἀποτελέσματα, καὶ τώρα ἅπας ὁ ἐντό-
πιος πιστεύει εἰς τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν,
ἔχον τὰς Γραφὰς καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν
ἀκολουθίαν εἰς τὴν Λαππλανδικὴν γλῶσσαν, τὴν
ὁποίαν κατέστησαν γραπτὴν οἱ εὐσεβεῖς ἐκείνοι
Ἱεραπόστολοι.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Λαππλανδία εἶναι χώρα ἐκτετα-
μένη ἀνήκουσα ἐν μέρει εἰς τὴν Νορβηγίαν καὶ Σουη-
δίαν καὶ ἐν μέρει εἰς τὴν Ῥωσσίαν, αἱ Γραφαὶ μετε-
φράσθησαν εἰς τρίγλωσσον πρὸς χρῆσιν τῶν μικτῶν
τούτων πληθυσμῶν — ὥστε οἱ Λαππλανδοὶ δύ-
νανται νὰ ἀναγνώσωσιν ἢ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς
τὴν καθαρὰν Λαππλανδικὴν, τὴν Λαππλανδικο-
Σουηδικὴν, τὴν Λαππλανδικο-Νορβηγικὴν καὶ
τὴν Λαππλανδικο-Ῥωσικὴν!

Ἡ ἐπώασις διαρκεῖ εἰς τοὺς κύκλους 42 ἡμέ-
ρας — εἰς τὰς χήνας 35 — εἰς τοὺς Ἰνδιάνους ἢ
γάλλους 28 — εἰς τοὺς ταούς (παγώνια) 28 —
εἰς τὰς νήσους (παπιὰ) 28 — εἰς τοὺς φασια-
νοὺς 24 — εἰς τὰς ὄρνιθας 21 — εἰς τὰς περιστε-
ρὰς 14.

— Αἱ κυριαὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλ-
πίδος προσέφερον ὡς δῶρον εἰς τὴν βασιλίссαν
Βικτώριαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς πεντηκονταετηρίδος
τῆς βασιλείας τῆς (Ἰωβουλαίω) δύο καλλιτεχνι-
κώτατα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντόδοντος ριπίδια
(ἀνεμιστήρια) ἕκαστον τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται
ἐξ 963 πτερῶν στροβοκαμήλου!

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— **Σφάλματα εις τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.**— Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γεμάτος ἀπὸ σφάλματα. Καθημέραν σφάλλομεν θιοι καὶ ποτὶ δὲν διορθωθῆμεθα. Ἐὰν δὲν ὑποπέσωμεν εἰς τὰ παλαιὰ σφάλματα, θὰ πράξωμεν νέα καὶ αὐτῷ ἡ ζωὴ μας παρέργεται μεταξύ σφαλμάτων.

Μερικοὶ ὁμοσ περιώρισαν τὰ σφάλματα εἰς 13 τὰ ἐξῆς:

1) Τὸ νὰ θεωρῶμεν τὴν γνώμην μας ὡς κανὼνα ὀρθοῦ καὶ κακοῦ καὶ κατ' αὐτὴν νὰ κρίνωμεν τοὺς ἄλλους.

2) Τὸ νὰ μετρῶμεν τὴν ευχαρίστησιν τῶν ἄλλων διὰ τῆς ἰδίας ἡμῶν ευχαριστήσεως.

3) Τὸ νὰ ἐπιζῶμεν ὁμοφροσύνην ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ.

4) Τὸ νὰ ἀναμένωμεν χρεῖσιν καὶ πίστιν παρὰ τῶν νέων.

5) Τὸ νὰ προσπαθῶμεν νὰ μορφώσωμεν πάσας τὰς διαβέσεις ὁμοίως.

6) Τὸ νὰ ὑποχωρῶμεν εἰς ποταπὰ πράγματα.

7) Τὸ νὰ περιμένωμεν ευτυχίαν εἰς τὰς πράξεις μας.

8) Τὸ νὰ ἐνοχλῶμεν ἑαυτοὺς καὶ ἄλλους μὲ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ θεραπευθῶσιν.

9) Τὸ νὰ μὴ ἀνακουφίζωμεν τοὺς ἔχοντας χρεῖαν ἀνακουφίσεως καθ' ὅσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐξ ἡμῶν.

10) Τὸ νὰ μὴ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων καὶ ἐπομένως νὰ κἀνωμεν παραχωρήσεις τινὰς ἕνεκα τούτων.

11) Τὸ νὰ νομίζωμεν ἄδύνατον πᾶν ὅ,τι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν.

12) Τὸ νὰ πιστεύωμεν μόνον εἰς ὅσα ὁ περιορισμένος νοῦς μας δύναται νὰ ἐνοήσῃ.

13) Τὸ νὰ ἐπιζῶμεν δεῖ δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν ἅπαντα!

Αἱ ἀράχαι ἔχουσι τέσσαρα σακκίδια πρὸς κλωσίν τῶν νημάτων των. Ἐκαστον τούτων τῶν σακκιδίων ἔχει 1,000 τρυπάς, τὸ δὲ νῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου κατασκευάζουσι τὸ δίκτυον των συνίσταται ἐκ 4,000 κλωσῶν!

Οὐδεμία ἀράχην κατασκευάζει περισσότερα ἀπὸ 4 δίκτυα, δεῖ δὲ καὶ τὸ τέταρτον καταστραφῆ—τότε εἰδοποιεῖται τὸ δίκτυον ἄλλης ἀράχης—διότι τὸ ὑλικὸν τῆς ἐξαντλεῖται.

Κατοικίδια μυζαί. Ἐκάστη κατοικίδια θήλεια μυζα γεννᾷ κατ' ἔτος 20 περίπου ἑκατομύρια ὠά!

Ἡ φωλεὰ τῶν Σφηκῶν περιέχει συνήθως 15 ἕως 16,000 κυφάλας.

Ἡ Βασίλισσα τῶν μελισσῶν γεννᾷ κατ' ἑκάστην 2,000 ὠά ἐπὶ 50 ἡμέρας.

Σφήγος μελισσῶν συνίσταται συνήθως ἐκ 10 ἕως 20,000 μελισσῶν. Κυφάλη δὲ τις μετρίου μεγέθους περιέχει 30 ἕως 40,000 μελισσας.

Ἐκάστη λίτρα Κρεμζίου περιέχει 2,000 ἔντομα, φονευθέντα διὰ θερμῶν ὕδατος. 600 ἕως 700,000 λίτρα μεταφέρονται κατ' ἔτος διὰ τοῦ ἐμπορίου εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκ τοῦ Μεξικῆ, τῆς πατρίδος τοῦ ἔντομου τούτου.—Εἰς τὸν μῆνα Ἀπρίλ. τοῦ ἔτους 1886 εὐρίσκουσιν οἱ ἀναγνώσται περιγραφὴν αὐτοῦ.

— **Δύο χελιδνες** καὶ ἑνὴ μεταξοσκώληκος ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ παραγάγουν μίαν λίτραν μετάξης, χρειάζονται δὲ 27,000 ἀράχαι διὰ νὰ παραγάγουν μίαν λίτραν ἐκ τοῦ δικτύου των.

— **Πεδιάδες ἐκ λάθας.** Λάθα λέγεται ἡ διάπυρος βουστὴ ὕλη, ἡ ὁποία ἐκρίει ἀπὸ τοὺς κρατήρας τῶν ἡφαιστειῶν ὀρέων. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὑπάρχουν μεγάλας ἐκτάσεις κεκαλυμμένας μὲ λάθα. Ἐσχάτως δὲ ἀνεκαλύφθησαν τοιαῦται καὶ εἰς τὴν νῆσον Κορίαν, ἔχουσαι ἕκτασιν 40 περίπου μιλίων.

Ἐχει δὲ τὸ ἐκτεταμένον τοῦτο στράμμα πᾶχος 100 ἕως 140 ποδῶν! Αἱ πεδιάδες τῆς λάθας ὁμοίαι, ἀ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἰταχὸ καὶ Ὀρεγον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὑπερέχουν πολὺ τὰς τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Κορίας κατὰ τὴν ἕκτασιν.

— **Ὄστᾶ κτηνῶν.** Ἦσο καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ ὄστᾶ τῶν ζῴων δὲν εἶναι χαμμίαν ἄζαν, τῶρα ὁμοίαι δίδουν ἀρετὸν κέρδος εἰς τοὺς ἐμπορευομένους καὶ ἐργαζομένους αὐτά. Οὕτω λ. χ. τὰ ὄστᾶ τῶν ποδῶν τῶν βοῶν χρησιμεύουσι πρὸς κατασκευὴν ἐλαίου τινὸς χρησίου. Ἀπὸ τὰ μακρὰ ὄστᾶ κατα-

σκευάζουσι τὰς λαβὰς τῶν μαχαίρων καὶ περωνίων, πωλοῦνται δὲ ταῦτα 25 λεπτὰ ἢ ὀκτᾶ. Τὰ ὄστᾶ τῶν μηρῶν εἶναι τὰ ἀκριβέστερα, τούτου ἕνεκα πωλοῦνται 50 λεπτὰ ἢ ὀκτᾶ καὶ χρησιμεύουσι πρὸς κατασκευὴν βουρτσῶν διὰ τοὺς ὀδόντας. Τὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν πωλοῦνται 40 λεπτὰ ἢ ὀκτᾶ καὶ κατασκευάζονται εἰς κομβία διὰ τὰ κολλάρια καὶ λαβὰς οὐμπρελών. Τὸ ὄστρον εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ὄστᾶ βράζουσι μεταποιεῖται εἰς κόλλαν, ἡ δὲ κόκκιν, ἥτις πίπτει ἐκ τοῦ πριονίσματος τῶν ὀστέων χρησιμεύει πρὸς τροφήν τῶν κτηνῶν καὶ τῶν ὀρνίθων.

Μόνον πέντε λεπτὰ. Πρέπει νὰ ἐστάθῃ εἰς τὸν δρόμον εἶπε πτωχῆ τις χήρα εἰς τὸν υἱὸν τῆς, ὅστις εἶχε σταλῆ νὰ φέρῃ πράγμα τι ἐκ τῆς αγοράς.

— **Μάλιστα, μήτερ,** ἀλλὰ δὲν ἤργησα ἐμὴ μόνον πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

— **Μόνον πέντε λεπτὰ,** εἶπεν ἡ μήτηρ, σημαίνουν πολὺ, πάρα πολὺ, ὅταν καθήσῃ καὶ λογαριάσῃς ὅλα ὁμοῦ.

Ὁ **Θωμᾶς** ἐκύνταζε τὴν μητέρα μὲ ἀπορίαν, ὡς νὰ μὴ τὴν ἐνόησῃ.

— **Φέρε μου τὴν πλάκα σου,** εἶπεν ἡ μήτηρ καὶ θὰ σοὶ δείξω, ὅτι ἔχω δίκαιον.

Ὁ **Θωμᾶς** ἔφερε τὴν πλάκα του καὶ ἠρώτησε τὴν μητέρα του τί νὰ κάμῃ.

— **Ἀρχεῖς,** εἶπεν ἡ μήτηρ, μὲ πέντε καὶ εἶπέ μου πόσα λεπτὰ χάνεις πᾶσαν ἡμέραν.

Ὁ **Θωμᾶς** ἔθεσε τὸν ἀριθμὸν πέντε καὶ ἤρχισε νὰ ζῆν τὴν κεφαλὴν του μὴ ἠξυβῶν ἢ μὲ θέλων νὰ κάμῃ τὸν λογαριασμὸν.

— **Ἀρχοῦν 40 λεπτὰ** πᾶσαν ἡμέραν; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— **Ὅχι,** ἀπεκρίθη ὁ **Θωμᾶς**.

— **Ἄς εἶναι 30—**τότετος περιέχει 365 ἡμίσεια δὲ ὥρα πᾶσαν ἡμέραν σοὶ βίδει 182 1/2 ὥρας ἢ πλεον τῶν 7 ἡμερῶν, ἐκ 12 μεγάλων ὥρων ἐκάστη τὸ ἔτος, βίαι δὲ αὐταὶ αἱ ἡμέραι εἶναι ἀπόλλεια ἰδικῆ σου.

Ὁ **Θωμᾶς** ἔθεσε τὸ νοδύλιον εἰς τὸ στόμα καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα του εἰς τοὺς ἀριθμοὺς.

— **Ἄλλ' ὑπόθεσις,** δεῖ λογαριάσεις δύο ὥρας πᾶσαν ἡμέραν, ἀντὶ ἡμισείας ὥρας—προσέθηκεν ἡ μήτηρ—τοῦτο θὰ ἐπιφέρῃ ἀπόλλεια 60 ἡμερῶν τὸ ἔτος!

— **Ἐχεις δίκαιον, μήτερ,** εἶπεν ὁ **Θωμᾶς**, κύπτων τὴν κεφαλὴν—ἔχεις δίκαιον, ἡ ἀπόλλεια εἶναι μεγάλη!

— **Ἐκτός τούτου,** ἐπρόσθεσεν ἡ μήτηρ, ἡ διαγωγὴ σου αὐτὴ δὲν προξενεῖ ἀπόλλειαν χρόνου εἰς σὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμέ. Πρέπει νὰ λογαριασθῇ καὶ ὁ καιρὸς ὁ ἰδικός μου, καθὼς καὶ ὁ ἰδικός σου—ὥστε βλέπεις, δεῖ γίνεσθαι πρόξενος διπλῆς ζημίας ἢ δὲ ἀπόλλειαν ἡ ἰδικῆ μου τῶν πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, ὁσάκις σὲ στέλλω ἔξω διὰ καμμίαν ἐργασίαν, εἶναι σπουδαία ζημία δι' ἐμέ. Ὅθεν, τέκνον μου, ἐνθυμοῦ τοῦτο καὶ προσπάθησον εἰς τὸ εἶξῃ νὰ μὴ ἐμποδίσῃς τὴν πτωχὴν μητέρα σου ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς, διότι ἐξ αὐτῆς περιμένει νὰ θρέψῃ σὲ καὶ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν σου Μυρσίνην.

— **Συγγνώμην με,** ἀγαπητῆ μητέρα,—εἶπεν ὁ **Θωμᾶς**, ἐναγκαλισθεὶς καὶ φιλήσας τὴν μητέρα του. Ὅθι προσπάθισω εἰς τὸ εἶξῃ νὰ οἰκονομῶ τὸν καιρὸν μου ὡς πρέπει.

Ταχύτης τοῦ φωτός. Κατὰ νεωτέρας καὶ ἀκριβετέρας παρατηρήσεις ἡ ταχύτης τοῦ φωτός εἶναι 186,300 μίλια κατὰ δεύτερον λεπτὸν τῆς ὥρας. Κατὰ ταῦτα, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου μας διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς γῆς μας χρειάζεται 8 πρῶτα καὶ 19 δεύτερα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ πλανήτου Ποσειδῶνος, ὅστις εἶναι ὁ μᾶλλον ἀπομακρυσμένος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος χρειάζεται 4 ὥρας διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς γῆς μας.

Ἀπὸ δὲ τοῦ α'. Κενταύρου, ὅστις εἶναι ὁ πλησιέστατος ἀπλανῆς ἀστήρ εἰς τὴν γῆν μας, χρειάζεται 4 ἔτη διὰ νὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν!

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Ποῖος ἐκ τῶν Ἀποστόλων ἀπέθανε φυσικὸν θάνατον;
- 2) Ποῖος ἐμαρτύρησε πρῶτος;
- 3) Ποῖος ἦτο ὁ 13ος Ἀπόστολος;